

Η ιστορία των Ελλήνων του Μπέρμιγχαμ της Αλαμπάμα

/ [Ομογένεια](#)

Η ιστορία των πρώτων Ελλήνων του Μπέρμιγχαμ της Αλαμπάμα ξεκινάει τουλάχιστον πριν από 120 χρόνια, γράφει το «CBS42», αν και υπάρχουν κάποιες διαφωνίες σχετικά με το ποιος ήταν ο πρώτος που πάτησε το πόδι του στην πόλη.

Τη δεκαετία του 1880, άνθρωποι εγκατέλειπαν μαζικά την Ελλάδα εξαιτίας της αδυναμίας της οικονομίας να προσαρμοστεί στη βιομηχανική εποχή.

Στο βιβλίο της Σοφίας Πέτρου (Sofia Petrou) που κυκλοφόρησε το 1979 και είχε τίτλο «Η Ιστορία των Ελλήνων στο Μπέρμιγχαμ» (A History of the Greeks in Birmingham), αναφέρεται ότι ο Γιώργος Κασίμης (George Cassimus), που περιγράφεται ως «πραγματικός θαλασσόλυκος», έφτασε πρώτος στην πόλη το 1884. Άλλες εκδόσεις αναφέρουν πως πρώτος έφτασε ο Ιωάννης Καλαμάρης (John Kalamares) το 1883.

Ωστόσο, ο Κασίμης, σύμφωνα με το βιβλίο της Πέτρου, ήταν αυτός που άνοιξε την πρώτη ελληνική επιχείρηση στο Μπέρμιγχαμ, μια ανώνυμη ψαροταβέρνα. Σιγά σιγά

όλο και περισσότεροι Έλληνες έφταναν στην πόλη. Μέχρι το 1900, υπήρχαν πάνω από 100 Έλληνες στο Μπέρμιγχαμ, καθιστώντας την ελληνική, μία από τις μεγαλύτερες κοινότητες των Νοτιοανατολικών ΗΠΑ. Μέσα σε 10 χρόνια, ο αριθμός θα φτάσει τους 500.

Σύμφωνα με την συγγραφέα, το πρώτο κύμα των Ελλήνων μεταναστών έφτασε από περιοχές της Πελοποννήσου, αλλά και την Κέρκυρα, τη Σάμο και τη Ρόδο. Με την πάροδο των χρόνων, πολλοί Έλληνες εγκαταστάθηκαν στο νότιο μέρος της πόλης, και συγκεκριμένα στην οδό Cullom, καθώς και στην συνοικία Norwood.

Αρχικά έπιασαν δουλειά στη χαλυβουργία αλλά γρήγορα άνοιξαν τις δικές τους επιχειρήσεις, κυρίως εστιατόρια, μπαρ και μανάβικα. Το τελευταίο ειδικά ήταν αυτό που τους έβαλε για τα καλά στον επιχειρηματικό χάρτη της πόλης.

«Η πλειονότητα των πρώτων Ελλήνων μεταναστών στο Μπέρμιγχαμ είχε ως κύρια πηγή εσόδων τους αυτοσχέδιους πάγκους φρούτων που στήνονταν κατά μήκος των δρόμων», γράφει η Σοφία Πέτρου. «Αυτό το είδος μικρής επιχείρησης επέτρεψε στον Έλληνα μετανάστη να διεκδικήσει την οικονομική του ανεξαρτησία, την οποία είχε χάσει στην Ελλάδα. Το μόνο που χρειαζόταν ήταν ένα μικρό κεφάλαιο, που συνήθως το είχε φέρει μαζί του από την πατρίδα του, καθώς και καλή γνώση του προϊόντος που πωλούσε».

Ωστόσο, η μεταστροφή της κοινότητας στον τομέα της εστίασης ήταν μία κίνηση που έχει αφήσει ανεξίτηλο το σημάδι της στην πόλη έως και σήμερα.

«Παρά τον μικρό αριθμό των Ελλήνων στο Νότο, οι περισσότεροι ασχολήθηκαν με τον κλάδο της εστίασης, ασκώντας έτσι αντιστρόφως ανάλογη επίδραση στην κουλτούρα του αμερικανικού φαγητού στον 20ο αιώνα», αναφέρει μια αμερικανική μελέτη για τα τρόφιμα του 2013.», αναφέρει μια αμερικανική μελέτη για τα τρόφιμα του 2013.

Οι Έλληνες ήταν ιδιοκτήτες πολλών διαφορετικών εστιατορίων, εκ των οποίων μερικά είναι ακόμα ανοιχτά, όπως το «Niki's West» του Γκας Χόντζα (Gus Hontzas), το «Demetri's» του Δημήτρη Νάκου (Demetri Nakos), το «Johnny's» του Τιμ Χόντζα (Tim Hontzas) και το «Bright Star» του Τομ Μπονδούρη (Tom Bonduris).

Όσον αφορά τα χοτ ντογκ, οι Έλληνες του Μπέρμιγχαμ έγραψαν τη δική τους ιστορία με το «Birmingham dog» του Γκας Κουτρουλάκη (Gus Koutroulakis) αλλά και τα μαγαζιά των Γκας Αλεξάντερ (Gus Alexander) και Τζον Κόλινς (John Collins).

Πολλοί κάτοικοι του Μπέρμιγχαμ σήμερα θυμούνται επιφανείς Έλληνες της πόλης, όπως ο Κουτρουλάκης ή ο Γιώργος Σαρρής του «Fish Market», υπάρχουν πολλοί

περισσότεροι που μένουν στην αφάνεια. Για παράδειγμα ο «Βασιλιάς της μπανάνας» Αλεξ Κόντος (Alex Kontos), ο οποίος έφθασε στην πόλη το 1888 και έγινε ο ισόβιος αντιπρόσωπος μπανάνας στο Μπέρμιγχαμ ή ο Γκας Γεβελές (Gus Jebeles), ιδιοκτήτης του «Birmingham Barons», τη δεκαετία του 1940.

Μια άλλη αμφιλεγόμενη προσωπικότητα της ελληνικής κοινότητας ήταν ο Γιώργος Κόντος (George Kontos), ιδιοκτήτης του εστιατορίου «Lamb Bones» στην 5η Λεωφόρο, που ισχυρίστηκε ότι προέβλεψε το ξέσπασμα του Β 'Παγκοσμίου Πολέμου διαβάζοντας τα κόκαλα ενός αρνιού. Η Πέτρου κάνει επίσης ειδική μνεία στον Βασίλη Δήμου (Bill Demoes), τον οποίο χαρακτηρίζει ως τον πρώτο Έλληνα σεφ του Μπέρμιγχαμ, τη δεκαετία του 1920 με το εστιατόριο «Bill Demoes».

Στο βιβλίο της Νίκης Σέψα (Niki Sepsas) «Η ελληνική ψυχή στο βαθύ νότο: η ιστορία της ελληνικής κοινότητας του Μπέρμιγχαμ της Αλαμπάμα», γράφει για τον Αλέκο Γουλά (Aleck Gulas), ο οποίος άνοιξε το «Key Club», το οποίο ήταν ένα από τα πρώτα νυχτερινά κέντρα του Μπέρμιγχαμ με μαύρους μουσικούς της τζαζ, τη δεκαετία του 1950. Από το 1996 έως το 1998, ο Φρανκ Θίοντορ Κανέλος (Frank Theodore Kanelos) υπηρέτησε ως επίσημος ποιητής της πόλης.

Ωστόσο, η ελληνική κοινότητα δεν ήταν πάντα ευπρόσδεκτη σε ορισμένα σημεία της πόλης.

«Ζητούσαν από τους Έλληνες, μερικές φορές, να κάθονται μαζί με τους Αφροαμερικανούς στα εστιατόρια και τους απαγόρευαν να ενοικιάσουν σπίτια σε ορισμένες περιοχές του Μπέρμιγχαμ», γράφει η Σοφία Πέτρου.

Μέχρι το 1935, η ελληνική κοινότητα είχε μεγαλώσει τόσο που τύπωνε την δική της εφημερίδα, την «The Grecian Press». «Η Αλαμπάμα είχε πια μια εφημερίδα που εξειδικεύεται στην παρουσίαση ειδήσεων της τοπικής ελληνικής κοινότητας, αλλά και σε ειδήσεις από τις ΗΠΑ και τον Κόσμο» σημειώνει η Σοφία Πέτρου.